sistenţa pe care o capătă, în Apus, existenţa temporală faţă de cea gândită, şi nu e un lucru eficient, tare, sigur, existent în toată puterea cuvântului?

Lucrul trebuie să ne pună pe gânduri. El confirmă ceea ce am spus până aici, că, pentru român, „a fi prezent în timp şi spaţiu", adică „a se întâmpla" şi „a fi în lume", nu reprezintă nici un fel de plus de fiinţă, faţă de a fi pur şi simplu, în oricare timp şi-n orice loc, ba chiar dincolo de timp şi de loc.

Ne lovim aci de un element de intemporalitate şi de aspaţialitate a existenţei, cu care noi, cei care ne-am format în duhul filosofiilor apusene, trebuie să ne deprindem, şi faţă de care rămânem mereu cu oarecare nedibăcie.

Slaba însemnătate a realităţii pentru român apare şi din aceea că vorba care însemnează pe româneşte real, vorba „aievea", nu a dat loc la nici o dezvoltare filosofică proprie, filosofia românească înregistrând năvala „realului" abia odată cu filosofarea de structură apuseană. Dar chiar faptul că rădăcina probabilă a acestui cuvânt, folosit pentru a desemna realul, este *ab aevo*, ablativul lui *aevum*, adică „existenţa de todeauna", „din